

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Dødning-Gud er ei vor Drot

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Dødning-Gud er ei vor Drot", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 557. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid143416.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

No. 303 .

Dødning-Gud er ei vor Drot,
Han er Livets Herre,
Graven, gjort af Ham til Spot,
Ei Ham kan indspærre,
Den, da Morgen-Hanen goel,
Brast for Ham, som Sky for Soel,
Fængslet Han tog fangen!

Derfor skyder nu kun til
Alle Kirke-Grave!
Giorer kun, som Verden vil,
Kirke-Gaard til Have!
Bygt er over Dødning-Been
Kirken ei til Bauta-Steen,
Men til Seiers-Bue!

Op i Klokke-Taarnet svang
Malmen sig fra Gruben,
Der, med sin nyfødte Klang,
Raaber den af Struben:
Kirkens Aand er trindt paa Jord
Det opstandne *Livets Ord* ,
Dødens Overvinder!

Livet trods den bittre Død,
Trods al Stumhed Mæle,
Priste høit, som Klokken lød,
Igienfødte Sjæle;
Derom taler Nat med Dag,
I de høie *Bede-Slag* ,
Aarle end og silde!

Venner! hvor vil I da hen
Med skrinlagte Præster?
Grav-Skrift jo den bedste Pen
558 Over *Ordet* fæster;
Kun i Livets Haand af Grav
Reiser sig den døde Stav,
Som en Seiers-Palme!

Hund med Liv er Kæmpe stor
Mod den døde Løve,
Saa er Aandens mindste Ord
Mod hver Penne-Prøve;
Mod al Malm i Klippe-Skiød,
Klokken, ihvor lavt den lød,
Stærk er dog at nævne!

Og saalidt som kime kan
Klokke-Malm i Gruben,
Tro forplante kan om Land
Ord af Penne-Struben,
Kirken, sig til Kraft og Trøst,
Laane af det Stumme Røst,
Laane Liv af Døden!

Tændte med en Pen paa Jord
Lys og Ild vor Mester,
Og betroed vel sit Ord
Han til stumme Præster!

Flød ei Talen fra Hans *Mund!*
Lagde til sit Huus ei Grund
Han med *Lue-Tanger!*

Har af Folk og Tungemaal
Han da bygt sin Kirke,
Pen saalidt som Guld og Staal,
Daad deri kan *virke* ,
Følger kun i Herrefærd,
Som dets Skygge, Aandens Sværd,
Daaden at beskrive!

559

Lad da, Venner, os som troe,
Tale Folk tillive!
Da skal *Daad* paa Jord opgroe,
Værdig at beskrive,
Vise klart og lære godt:
Livets Fyrste er vor Drot,
Laande os sin Tunge!

Brat for Liv af Døde da
Hjerte-Klokkemalmen
Kimer sit Halleluja,
Klart i Kirke-Psalmen,
Mangen Tone og ved Stav
Reiser sig af skumle Grav,
For den Lyst at dele!
Dog, langt meer end det formaaer
Kirkens Lue-Tunge,
Som, trods Sjælens Bane-Saar,
Lærer den at sjunge;
Vaagne skal ved Livets Ord
Dødens Fanger trindt paa Jord,
Jesu Priis istemme!

Ja, som Storken over Hav
Lydelig sig svinger,
Fare skal foruden Stav
Aand paa Tone-Vinger,
Verden rundt, og *Ordets Dyd*
Sjunge ud til Folke-Fryd,
Døden dybt beskiæmme!

Derfor lovet være Du,
Som stod op af Døde,
Kalder Dig, til Gravens Gru,
Kun dens *Første-Grøde* ,
560 Vil engang, som nu i Aand,
Synlig løse Dødens Baand
Paa den hele Klode!